

„Olvass többet!”

Jules Verne: Kétévi vakáció

(szövegrészlet)

Közeledett karácsony, melyet az angolszászok olyan bensőségesen ünnepelnek meg. Gordon azt kívánta, hogy a fiúk karácsonya ünnepélyes legyen, hogy ezzel megemlékezzenek elvesztett hazájukról, és lélekben együtt legyenek családjukkal, melytől oly messze szakadtak. Ó, ha ezek a gyerekek valami módon szólhattak volna szeretteikhez, hogyan kiáltozták volna feléjük: - Mindnyájan itt vagyunk! Élünk! Megvagyunk! Viszontláttok minket!... Isten hazasegít minket!- Igen!.. Bennük még élhetett a remény, mely Aucklandben, szüleik lelkében kialudt-a remény, hogy egy nap még viszontlátják egymást.

Gordon bejelentette tehát, hogy december 25-26-a ünnepnap lesz a Francia-barlangban. E két napon minden munka szünetel. A Chairman-szigeten ez az első karácsony ugyanazt fogja jelenteni, mint sok európai országban az újesztendő.

Elképzelhetjük, hogy ezt a bejelentést milyen kitörő örömmel fogadták a fiúk. Természetes volt, hogy december 25-én ünnepi ebéd lesz, és Moko csodákat ígért. Service meg a hajósinas máris sugdolózni kezdtek arról, hogy mit is készítenek majd, Dole és Costar meg máris fente a fogát a jó ebédre, mindkettő igyekezett kilesni a két másik fiú titkát. Az éléstárban különben megvolt minden, ami egy ünnepi ebédhez szükséges.

Elérkezett hát a nagy nap. Kívülről, a nagyterem ajtaja felett Baxter és Wilcox ügyes kézzel rendezte el a Sloughi árbocszalagait, kis és nagy zászlóit. Ezzel a Francia-barlang ünnepi külsőt kapott.

Kora reggel az egész Auckland-magaslat visszhangzott az üdvölvéstől. Doniphan a karácsony tiszteletére a nagyterem bejáratánál felállított hajóágyúk egyikét szólaltatta meg.

A kisfiúk ekkor a nagyok elé járultak, hogy kellemes karácsonyt és boldog újévet kívánjanak nekik, és a nagyok ezt szinte atyai szeretettel viszonozták.

A kis Costar még köszöntőt is mondott a „Chairman-sziget kormányzója” tiszteletére, és még csak bele sem sült mondókájába.

Az ünnep alkalmából mindenki a legszebb ruháját vette fel. Az idő nagyon szép volt, s ebéd előtt és után a tóparton sétáltak, a Sport téren különféle játékokkal szórakoztak, és ebben mindnyájan részt vettek. A hajón annak idején magukkal hozták az Angliában divó sportokhoz szükséges eszközöket: tekegolyókat, labdát, dákót, ütőt. Golfozhattak is a tömör kis labdákkal, amelyekkel az egymástól nagy távolságra levő lyukakba kell beletalálni. Volt bőrlabdájuk is a labdarúgáshoz. Voltak fagolyóik a bowls-játékokhoz. Ezeket a golyókat kézzel kell dobálni, ügyelve arra, hogy a golyó ovális alakja ellenére is egyenesen repüljön. Volt labdájuk a „fives”-játékhoz is, melynél a labdát falra ütögetik.

A szórakozásokban bővelkedő nap kitűnően telt el. Különösen a kicsik voltak határtalanul vidámak. Békés nap volt ez, sem vitára, sem veszekedésre nem került sor. Briant főleg Dole, Costar, Iverson és Jenkins mulattatásával foglalkozott. Azt nem tudta elérni, hogy öccse, Jacques is csatlakozzék hozzájuk. Doniphan és a hozzá hasonló fiúk, Webb, Cross és Wilcox abölcs Gordon intelmei ellenére elkülönítették magukat a többiektől.

Amikor egy újabb ágyúlövés jelezte a vacsora kezdetét, az ünneplőbe öltözött fiúk vidáman ültek le a lakomához a raktárterem ebédlőrészében.